

noget andet maa heller ikke glemmes, nemlig at naar man bruger den Sammenligning, saa regner man heller ikke med, at Landboerne i høj Grad er Medforbrugere af hele den Import af baade Beklædningsgenstande og Fødevarer, som foregaar til det almindelige Forbrug her i Landet. Den mægtige Import, som foregaar til det almindelige Forbrug her i Landet, er Landbrugerne lige saa fuldt som andre Forbrugere af, og derfor kan denne Opstilling af Tallene kun vildlede og ikke vejlede.

Jeg synes, det er nødvendigt at faa gjort opmærksom paa dette, fordi visse Folk her i Landet, som ikke er kendt med Landbrugsforhold, ellers ufravigelig maa faa det Indtryk, at vi Landboere formelig svømmer i Penge, naar vi kan have saa stor en daglig Merindtægt af vor Landbrugseksport. Men saaledes er det jo slet ikke. Herfra maa nemlig trækkes det Forbrug, som de har i deres daglige Husholdning, det Forbrug, som er nødvendigt for overhovedet at eksistere som Mennesker. Derved ændres hele denne Sag saaledes, at de Tal, som er fremført af det ærede Medlem, er vildledende og ikke vejledende.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup vendte sig meget energisk imod det ærede Medlem Hr. Jønson, som har udtalt, at Priserne paa Landbrugsvarer naturligvis ikke skulde fastsættes til fuld Handelsværdi, Staten maatte have Lov til at gribe regulerende ind. Jeg tror nu ikke, at det ærede Medlem Hr. Jønson i tilstrækkelig Grad har overvejet det Spørgsmaal, forinden han fremkom med den Udtalelse. Hvis han havde gjort det, vilde han nemlig hurtigt have opdaget, at en saadan Regulering af Landbrugets Produktion vilde være aldeles urimelig, og det vilde være aldeles umuligt at bringe Priserne ned paa den Maade. Vore Lønningsforhold her i Landet er jo indrettet hovedsagelig paa Basis af Varepriserne, og derfor maa der betales de Priser for Varerne, som Verdensmarkedet giver. Hvis Landbrugets Stilling skulde være en Særstilling overfor andre Erhverv, Industri, Handel o. s. v., saa tror jeg, man vilde byde Landbruget Forhold, som ingenlunde var opretholdelige, og som ingenlunde vilde tjene det Formaal, man tilsigtede.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup greb selvfølgelig med Begærlighed denne Udtalelse og sagde: Det er en Udtalelse, som er meget bemærkelsesværdig, og som alle Jordbrugere, ogsaa alle Husmænd, bør lægge særlig Mærke til, thi det, som det

ærede Medlem Hr. Jønson her lyser efter, er intet mindre end Krigstidens Maksimalpriser om igen, Maksimalpriser paa Flæsk o. s. v. Det tror jeg, det ærede Medlem Hr. Jønson og alle her i Landet maa gøre sig fortrolige med, at de Forhold, vi havde under Krigen, var tilpasset eller nødvendiggjort af Krigsforholdene og derfor ikke kan være tilstedelige under Forhold, hvor Varemengden er tilgængelig i det Omfang, som Folkets Købeevne og Midler tillader.

Det er altsaa Modsætningerne, som der stilles op imod hinanden. Jeg vil gerne henstille til det ærede Medlem Hr. Jønson og til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, om de ikke kunde finde hinanden i en privat Samtale. Maaske de to ærede Medlemmer til at begynde med ikke vil være lavrøstede, da de naturligvis med Iver vil drøfte disse Forhold, men jeg tror, det vilde have en gavnlig Indflydelse, for jeg vil dog ikke anse det for umuligt, at det ærede Medlem Hr. Jønson og det ærede Medlem Hr. Pinstrup vil kunne forklare hinanden adskillige Sandheder, saaledes at de kunde mødes en lille Smule paa Forstaaelsens Vej. Dette er at haabe ud fra den Betragtning, at jeg ikke tror, at vi politisk eller erhvervsmæssigt i det lange Løb kan være tjent med, at Erhvervene stilles op imod hinanden paa Grund af Misforstaaelser.

Dernæst vil jeg gerne gaa over til et Emne, som ogsaa er berørt her under Finanslovbehandlingen, ligesom det er berørt ved tidligere Behandlinger, nemlig Skattespørgsmaalet og Udførelsen, om jeg saa maa sige, af vore Skattelove. En af de første Betingelser for, at Skatterne kan være retfærdige, er den, at Loven bliver overholdt, at Borgerne kommer til at svare den Skat, de i Henhold til bestaaende Love er pligtige at svare. Jeg vil her gerne rette et Par Ord til det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard, som betegnede Landsoverskatteraadets Virksomhed som Skattejagt. Jeg synes, at denne Betegnelse er lidt i Flæng, for hverken de lokale Skatteraad, ej heller de kommunale Ligningsmyndigheder saa lidt som Landsoverskatteraadet kan vide, hvor Skattesnyderne, om jeg saa maa sige, findes, og som Skatteraadets medlem maa jeg tilstaa, at jeg har været udsat for adskillige Skuffelser og Overraskelser i saa Henseende. Naar vi fra Landsoverskatteraadet har faaet tilsendt Navnene paa Skatteydere, med Hensyn til hvilke Raadet ønsker en nærmere Undersøgelse af deres Skatteansættelses Rigtighed, har jeg tidt ment, at